

Bratři a sestry, milí konfirmandi,
stavění domu, budování bezpečného domova je obrázek srozumitelný a taky příjemný. Každý z nás si přece v životě buduje svůj útulek, kde je doma ve svém vlastním, svoje soukromí, kam lze utéct spolu se svými nejbližšími před deštěm a nepohodou. Každý přece potřebuje mít místo, kde si zaleze s knížkou a kde bude v suchu a teple.

Současně ale také v přeneseném smyslu budujeme a stavíme svůj samotný život. Ono přece nejde jen někde bydlet a mít střechu nad hlavou. Svůj život budujeme taky z vazeb a vztahů k lidem, ze zvyků, které jsme si osvojili, atd.

Když Ježíš mluví o stavitelích domu, myslí jistě na něco jiného nežli zednickou práci. Myslí právě na stavbu a budování lidského života. Nesmíme zapomenout, že jde o podobenství. Oproti jiným podobenstvím zde už ale něco podstatného víme předem. A sice kdo je kdo. Jeden ze stavitelů je moudrý, rozumný a rozvážný, druhý bláznivý. Tím je jasně dáno hodnocení obou mužů. První z nich, ten moudrý, se vyznačuje tím, že slyší Ježíšova slova a plní je, druhý jeho slova slyší rovněž, jenže je neplní. Jinými slovy bychom je mohli popsat tak, že ten první patří k Ježíšovým přívržencům a následovníkům, druhý nikoli. Oba muži staví své domy, jeden i ten druhý. Dům obou mužů se ale na první pohled neliší. Oba mají svou krásu a eleganci, v obou se jejich stavitelům a pak i obyvatelům dobře žije. Náš Pán nepředpokládá, že se domy jeho následovníků musí na první pohled lišit od těch ostatních. Nemyslí si ani to, že dům jeho učedníků musí být na rozdíl od těch druhých vždycky výkladní skříní ctností. Stavby obou mohou být stejně krásné a reprezentativní a na první pohled o svých architektech nesdělují vůbec nic.

A aby to bylo ještě složitější, je zde ještě jedna okolnost, ve které se oba domy neliší. Jsou totiž stejnou měrou vystaveny povodni a vichřici. Ježíš nikomu ze svých následovníků přece neslibuje, že jej jakékoli nebezpečí mine. Nikomu neslibuje, že bude automaticky ochráněn ode všeho zlého. Že ta bouře udeří na dům toho nevěrce a tomu mému se vyhne. Před Kristem prostě nikdo nemáme žádnou protekci a bylo by pošetilé si dělat nějaké takové nároky. Víra není pojistka proti životním pohromám. Věřit neznamená žít bezproblémový život. Všichni lidé žijí život, který má stejná rizika. Stejně všem hrozí, že přijdou těžké zkoušky. Pokud si kdokoli z nás myslí opak, je třeba tuhle dětinskou představu opustit a stát se dospělými. Víra nám nezajistí ani úspěch, ani vždy pevné zdraví, bohatství a prosperitu. Bůh dává své dary štědře všem a mají – li někteří nedostatek, pak je to naše lidská vina.

Nyní už je ale skutečně načase, abychom se zamysleli nad tím, v čem se od sebe ty dva domy liší. Kde je mezi nimi ten důležitý, ba zásadní rozdíl, který zcela spolehlivě určuje a hodnotí jejich stavitele. Kdyby mezi nimi žádný rozdíl nebyl, pak by nebylo ani nutné toto podobenství vyprávět.

To, v čem se ty dva domy opravdu liší, není přístupné a zachytitelné vnějším pohledem. Znamená to, že to musí být cosi **uvnitř. Nebo ještě lépe řečeno, pod povrchem.** Není to v těch domech samotných. Není to ve vnějším vzhledu. Dokonce ani ne v kvalitě stavebního materiálu. Není to ani ve vnitřním vybavení. Je to jen a pouze v **jejich základu**, na kterém oba domy stojí. Ano – jediné zde a v tom spočívá ona moudrost či bláznovství obou stavitelů. Na jakém základu ty domy stojí. Na první pohled se to nepozná. Oba domy prověří teprve bouře, smršť, povodeň, nepohoda. Teprve pak se ukáže jak kvalitní je celý dům – jestli odolá či neodolá. Dům na písčitém podkladu bouří nevydrží – takový dům spadne a jeho pád je veliký. Na straně druhé – dům, který jeho stavitel postavil na skále, tedy na pevném podkladu, vydrží nápor každé nepohody. Do té doby není nic jasné. V obou domech se dá luxusně bydlet – až do chvíle zatěžkávací zkoušky...

Ježíš takto klade svým posluchačům závažnou otázku: Na jakém základě chcete svoje životy postavit ? Na pohyblivém písku či na pevné skále ? A on ovšem řekne taky to, jaký základ je ten pravý. Tím základem jsou jeho vlastní slova, která pronesl ke svým učedníkům i k zástupům. Základem pro stabilní život je slovo Kristovo, je Kristus sám. Není to moje rodinné hnízdo, moje práce, ani moje vlastní rodina. Moje úspěchy. Není to ani tradice rodová nebo církevní, ani svatá církev sama, ani cokoli jiného v celém tvorstvu. To všechno jsou krásné a moc důležité věci. Jsou to dary. Ale nejsou to základy života. Nic jiného a většího nemáme, nežli jen Krista a jeho slovo. Kdo slyší moje slova a plní je ...

Na Ježíši Kristu postavme svůj dům života. O Ježíšovo slovo se opírejme ve dnech dobrých i zlých. Ježíš nabízí kotvu našich životů, pevný základ, který může náš život podržet uprostřed pohrom a zkoušek. On neslibuje snadnější život. Ale slibuje, že když postavíme základy svých životů na něm, na jeho slově, pak náš dům života obstojí v jakémkoli náporu bouří, zmatků, nepohody, zklamání, obstojí i navzdory nemoci, opuštěnosti, bezradnosti, nezdarům a neúspěchům.

Konfirmace je chvíle, kdy se mladí lidé poprvé veřejně přihlašují k onomu základu života. Jejich rodiče je kdysi dali pokřtít. To byl ten první stavební kvádr. A oni dnes v té stavbě pokračují. Za stavbu vlastního života víry přebírají zodpovědnost. Všichni tři to před chvílí pověděli. Komu důvěřují a za kým chtějí v životě jít. A my to u nich bereme vážně. Ale je to příležitost pro nás všechny – znovu ten základ našich životů ohledat.

Zde jsme u podstaty věci: Můžeš si člověče vybudovat na této zemi hezké zázemí. Ale co když o to jednoho dne přijdeš? Co když přijde smršť a vezme ti všechno, cos dlouho a pracně budoval? Co ti pak zbude ? Pokud máš v životě Krista jako základ života, pak máš to rozhodující a podstatné. Máš posilu na cestu, máš oporu, která tě nezklame. Pokud máš jenom to, co sis zbudoval sám, zůstáváš bez naděje, která sahá dál, než jen ke hranicím toho, co si můžeš zajistit.

Slyšet Kristova slova a plnit je. Co to ale přesně je, to činění či plnění slova Kristova? V souvislosti celého Ježíšova kázání na hoře bychom mohli mluvit třeba o milování nepřátel, o prokazování dobrodiní, o modlitbě. Ale taky o vytrvalosti, dlouhém dechu. Ale byl by omyl se domnívat, že po nás Ježíš chce nějaké maximum náboženských skutků. Chce po nás to, abychom jeho slova uváděli do života. Abychom se ho drželi. Miluj Pána Boha a miluj bližního jako sám sebe. Učíme se to celý život - aby byl prostoupen jeho slovem i při naší lidské křehkosti. A možná jsme už mnozí prošli mnoha dalšími, svými osobními konfirmacemi. Utvrzeními ve víře v Ježíše Krista, v jehož jméno jsme pokřtěni. A mnozí z nás by mohli jistě vydat svoje svědectví o tom, jak se jejich život v nějaké té vichřici hodně zakymácel, a možná jak jsme dokonce upadli, ale pak zase s jeho pomocí vstali. Amen.

Modlitba: Pane Ježíši Kriste, někdy složitě a bolestně hledáme základy pro svůj život, jeho smysl i cíl. A možná nám uniká to, že ty sám nám to říkáš, kde tohle nalézt. U tebe a v tobě. Pomáhej nám k tomu, abychom se v životě správně zorientovali a s tebou se neminuli. Amen.